Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Новий закон податковий.

I. Про загальний податок заробковий.

(Дальше).

В параґрафах від 8 до 10 містять ся постанови о відносинах до країв угорскої корони і до заграницї, а §. 11 означує головну суму заробкового податку на першу добу розкладаня в квотї 17,732.000 зр. Дальше слїдує:

Подїл податників на кляси.

§. 12. Оподаткованє переводить ся в чотирох клясах заробкового податку. До першої кляси належить податники, котрим приписано податкової довжности річної більше як 1000 зр., до другої такі, що їм приписано єї більше як 150 зр., але не висше як 1000 зр., до третої кляси сї, котрим приписано більше як 30 зр., але не по верх 150 зр., а до четвертої, котрим приписано не висше 30 зр.

Вилучити з дотеперішної податкової кляси в тім самім областнім повітї можна аж тодї, коли або: а) річна довжність податника в першій клясї виносить менше як 500 зр., в другій більше як 1.500 зр., або менше як 100 зр., в третій клясї більше як 225 зр., або менше як 20 зр., а в четвертій більше як 45 зр., або б) коли річна довжність податника виносила в двох слїдуючих по собі добах розкладаня більше або менше як скрайні поставки, устійнені для дотичної кляси в уступі 1 ім.

На першу добу розкладаня розміщує ся вчотирикляси всї тї особи — з виїмкою похатників, вандрівних промисловцїв і промислових арендаторів, — для котрих в послїднім році, що попереджає сю добу розкладаня, був приписаний заробковий або доходовий податок першої чи другої кляси від підприємства або занятя, яке з основи підлягає загальному заробковому податкови.

Розміщує ся їх на основі тої квоти, яку сї особи мали заплатити на названі податки разом з надзвичайним додатком в означенім році, або коли би на сей рік не доконано ще виміру, на основі послїдного доконаного виміру річного в окрузї розкладаня (§. 13).

Однак коли для якого податника приписано загальний заробковий податок від підприємства або занятя в якім иншім окрузї розкладаня ніж дотеперішний податок заробковий і доходовий, то належить сей послїдний почислити і для того нового округа.

На слїдуючі доби розкладаня розміщує ся податників в податкові кляси після тої квоти, яку мали они платити в дотичнім окрузї на загальний податок заробковий в послїднім році, що попереджає добу розкладаня.

Аж до якого часу можна при сїм увзглядняти відпади і прирости, означить міністер скарбу з оглядом на стан праць контингентової комісиї.

Округи розкладаня.

§. 13. Округи розкладаня для першої та другої кляси становлять округи торговельних комнат; однак міністер скарбу може також і кілька таких округів одного краю зібрати в один округ розкладаня, або поодинокі округи торговельних комнат подїлити на кілька округів розкладаня.

Для третої та четвертої кляси становлять округи розкладаня міста і промислові місцевости з більше як 20.000 жителів (з виключенем війска) і політичні повіти; міста з питомим уставом, в котрих скількість жителів не переходить 20.000, становлять разом з політичним повітом їх окресности один округ розкладаня.

Міністер скарбу може утворити з міст і промислових місцевостий в звязи з примежними громадами один окремий округ розкладаня, коли там заходять такі самі відносини промислові та заробкові; також може він двигнути міста, що не мають більше як 20.000 жителів, до окремого округа розкладаня, або подїлити більші міста на многі такі округи.

Податкові товариства.

§. 14. Приналежники кождої з тих кляс заробкового податку творять в кождім повітї розкладаня одно податкове товариство.

Наколи ходить о податників першої та другої кляси, може міністер скарбу потворити в обсязї одного округа розкладаня окремі податкові товариства для певних розрядів підприємств тої самої кляси заробкового податку, що підлягають сему податкови.

§. 15. Податкова власть першої інстанциї розміщує податників в податкові товариства.

Обовязаним до заробкового податку, що на основі постанов сего закона про місце приписуваня податку можуть домагатись, щоби приміщено їх в податковім товаристві якогось иншого округа розкладаня ніж їх округ дотеперішний, вільно єсть внести се домаганє письменно в податкову власть першої інстанциї їх будучого округа розкладаня в протягу речинця, який означить ся в дорозї розпорядженя.

Проти розміщеня, зарядженого податковою властию першої інстанциї взглядно против єї рішеня що-до згаданих зголошень можна вносити відкликаня в скарбову власть краєву.

МЕННІ.

З житя тунезийского пастушка

(З німецкого — І. Т. Екардта.).

(Дальше).

IV.

В соуку Джербанів в Тунісї, місци призначенім для продажи ріжнобарвних материй та всіляких рідкостий із всхідних країв, що то їх так дуже подивляють чужесторонї подорожні, верховодить від многих лїт і має найбільше значінє династия Бербушів. Коли і яким способом доказали они тої штуки, що хоч чужинцї і розкольники[1]) виперли доморослих і найстарших купцїв тунезийских, того нїхто не знає сказати. Поборені конкуренти з покорою признали висшість в торговли всего того, що вяже ся з іменем Бербуші. З покорою дивлять ся они на то, як европейскі подорожні поминають їх найкраснї склади та завертають на ліво до Бербушів. З тою самою покорою піддають ся своїй судьбі і рахують що вечера малий заробок, який вплинув до їх каси.

Споміжи многих Бербушів, що сьвідомі свого першеньства борють ся знов о значінє самі межи собою, не був в ту пору, коли доля Менні'го змінила ся, анї пан Алї, анї пан Мустафа, анї пан Бешір, анї навіть пан Салах, котрий би мав то щастє, що міг би був звабити до себе як найбільше закупників, пустити їм тумана перед очи і, наконець, оциганити. Се право належалось з давен давна панови Мугаметови Бербуші. Такий був вже звичай, що подорожні, котрі приїзджали до Тунісу, мусїли конче зайти до его краму так само, як н. пр. подивити ся на руїни Картаґіни або на замок Кардо.

Не будемо тут розбирати того, чи сего більшого значіня надавала Мугаметови більша его здібність купецка, або чи то може не була скорше зручність, з якою він умів удержати ся в ласцї провідників чужосторонних гостий. Досить, що який знатнїйший закупник лиш виїмково купував собі у когось иншого, а не у него свої материї, коври, зброю та инші рідкости. А то ось як бувало найчастїйше:

Чужинця, що вибрав ся рано на прохід до базарів і взяв собі якогось проводира, котрий мав служити ему за товмача, вів той в найприроднїйший в сьвітї спосіб попри найбільше приманюючі річи до соука Джербанів. В той сам спосіб звертано его увагу на буду пана Мугамета зкраю, котрий щоби от лиш так собі сидів перед дверми та попросив чужинця оглянути его крам. Коли той вже раз опинив ся в буді, і випив там на повитанє каву, котру слуга Мугамета приніс з сусїдної каварнї, а сам властитель краму подав єї на стіл застелений вишиваною жіночою наміткою, — то й було знов вовсім природно, що чужинець затуманений прихвалками Мугамеда вийшов опісля від него з облекшеною о кілька штук золотих монет кишенею.

Але годї сказати, щоби всї, що називали ся Бербуші і належали до тої численної родини, дивили ся на то зі щирим серцем і спокійною душею. Та й тут не було знов нічого природнїйшого, як що всї прочі того-ж імени споглядали на то з завистию, що панови Мугаметови живіт з кождим днем ставав більший і круглїйший, та що з не таєним гнївом дивили ся на то, як пан Мугамет гордо ішов з цїлою вязанкою ключів до свого складу коврів, а за ним поступала цїла гурма Анґлїйцїв. Бо пан Мугамед Бербуші мав не лиш найкрасший крам на базарі але ще й набитий маґазин в старім маврийскім дворі, котрого живописні підсїня на стовпах малярі дуже любили оглядати. Коли відтак добивши торгу вертав з повними кишенями і усьміхнений до своєї буди, тогди неодному мало серце не пукло із зависти та гнїву.

---

[1]) Джербанами звуть ся мешканцї острова Джерба і они належать до магометаньскої секти шиїтів, т. е. до тих магометан, котрі признають лиш Алї'го, зятя пророка і его потомків законними наслїдниками пророка, підчас коли друга секта, т. зв. сунніти, кажуть, що і каліфи Абу Бекр, Омар і Отман були законними наслїдниками пророка. Шиїти і сунніти взаїмно ненавидять ся. Мешканцї Тунезиї суть суннітами і звідси то ненависть Джербанів до них.

Таке відкликане не спинює однак ні засновувати товариства заробкового податку, ні вибирати важно комісиї для такого податку, ані доконувати репартициї.

Комісиї для заробкового податку.

а) Як їх творить ся.

§. 16. Для кождого податкового товариства зіставлює ся одну комісию для заробкового податку.

Такі комісиї складають ся з предсїдателя і з якогось числа членів, що его визначить мінїстер скарбу.

Предсїдателя іменує мінїстер скарбу. Членів вибирають в половині приналежники податкового товариства з помежи себе, а в другій половині іменує їх мінїстер скарбу.

До таких комісий податкових товариств першої та другої кляси можна замість одного члена сих товариств вибирати також одного урядника-дїловодця, котрого вкаже той член окремою повновластию.

Кромі того може мінїстер скарбу придати тій комісиї ще й скарбовий орґан за референта; сему прислугує лише тодї право голосованя, коли єсть він заразом членом комісиї.

Предсїдатель та іменовані мінїстром скарбу члени можуть належати також до кількох комісий для заробкового податку того самого або й ріжних областних округів.

§. 17. Предсїдателеви як і кождому членови комісиї для заробкового податку належить придати заступника на случай часової перепони, рівнож і на случай уступленя в тоцї доби їх урядованя.

Заступника предсїдателя іменує мінїстер скарбу. Членьских заступників установляє ся в такий сам спосіб, як членів.

§. 18. Приналежники першої і другої кляси заробкового податку виконують безпосередно своє виборче право, вибір відбуває ся на відносних зборах в осїдку торговельної і промислової комнати під проводом цїсарского комісаря, установленого при дотичній торговельній і промисловій комнатї; коли правительство користуєсь увлащенями, які заключає що-до першої та другої кляси заробкового податку §. 13, то належить видати в дорозї розпорядженя потрібні окремі приписи, в який спосіб переводити сї вибори.

Приналежники прочих кляс заробкового податку виконують своє виборче право рівнож безпосередно в містах і промислових місцевостях, що творять один самостійний округ розкладаня як також в примежних громадах, сполучених із ними по мисли §-у 13, уступ 3; в сих случаях вибори відбувають ся на зборах виборчих під проводом громадских властий.

У всяких прочих случаях виконують податники своє виборче право через виборцїв.

Виборцїв вибирає ся на зборах виборчих, що їх належить відбувати в осїдку податкового уряду під проводом виборчого комісаря, якого заіменує цїсарска полїтична власть повітова для кождого повіта податкового уряду. Один виборець припадає на кождих 20 оподаткованих в дотичнім такім повітї контрибуентів з кождого податкового товариства, як і на можливий їх останок, що лишаєсь понизше 20.

Воборцї поодиноких округів розкладаня вибирають членів комісиї та їх заступників на вборах, які вести ме цїсарска полїтична власть повітова в осїдку сеїж власти.

Вибори відбувають ся урядовими картками голосованя і то окремо на членів, вибираних в комісию, а окремо на їх заступників. Картки голосованя, підписувані управненими до вибору, належить або віддавати лично, або пересилати почтою у власть, що веде сї вибори. Рішає взглядна більшість голосів, а при їх рівности льос.

Однак вибирати можуть лише такі особи, що хіснують ся вповні горожаньскими і полїтичними правами.

Малолїтки, як і особи, що стоять під поручнвиною властию, виконувати муть своє виборче право через своїх законних заступників.

Більше участників одного промислу має тілько оден голос, котрий віддасть один з помежи них.

(Дальше буде).

Перегляд полїтичний.

Маршалок краєвий розіслав вже до послів повідомлене, що Сойм краєвий скликаний на день 28 с. м. Рівночасно вислано послам також порядок дневний першого засїдання, обнимаючий 64 перших читань справоздань Видїлу краєвого, котрі мають бути передані комісиям.

Є. Вел. Цїсар виїде завтра до Ліхтенеґ на сьвята до своеї доньки Найдост. Архікн. Мариї Валериї а опісля поїде до другої доньки до Монахова і верне до Відня в понедїлок дня 28 с. м.

Бюро Райтера доносить, що неправдою єсть, мов би то правительство анґлїйске предложило державам проґраму реформ, які би завести в Туреччинї. Льорд Сельсбері предложив лиш, щоби амбасадори в Константинополи виготовили спільно справоздане о положеню і предложили его державам. То предложене принято і оно буде виконане.

Новинки.

Львів дня 23-го грудня 1896.

— **Іменованя.** Системізовані посади ад'юнктів повітових одержали: Каранович в Стрию, Грабиньский в Винниках, Анґерман в Мостисках, Рибицкий в Радехові. — Ад'юнктами судовими іменовані ад'юнкти повітових судів: Шварц для Самбора, а Губель і Децикевич для Львова. — Ад'юнктами повітових судів іменовані авскультанти: Грабовский для Цїшанова, Ґудзьо для Потока золотого, Чернявский для Турки, Бірецкий для Краківця, Чайковский для Збаража, Малачиньский для Копичинець, Заградник для Журавна, Найгоф для Буківска, Ольшевский для Риманова, Топольницкий для Монастириск, Ром. Левицкий для Рудок, Ганчаковский для Заболотова, Дембицкий для Бірчи, Кивелюк для Будзанова, Костецкий для Борщева, Нановский для Старої соли, Лежаньский для Галича, Маєр для Комарна, Каспарек для Обертина, Коссович для Войнилова, Чайковский для Олеська, Лев Левицкий для Тлустого, Яценьо для Луки, Онишкевич для Глинян, Гофмокль для Любачева, Френкель для Козови, Ільницкий для Бориня, Вишньовский для Перемишлян, Смолецкий для Лопатина, Копровский для Потока золотого, Павлович для Підбужа, Альбиновский для Мостів великих, Копистяньский для Турки, Бін для Залозець, Охендушко для Медиnич.

— **Перенесеня.** Мінїстерство судівництва

А коли відтак его слуга заносив тяжкі пакунки один за другим до францускої гостинницї коло морскої брами, то тунезийский міщанин тїшив ся в души, коли видів, як всї другі Бербуші поспускали носи.

Межи тими, що дуже нерадо дивили ся на то, як Мугаметови веде ся его торговля, був також і пан Алї Бербуші, котрого крам був о кілька кроків дальше, в кравецкім базарі. І він так само як его товариші недолї мусів вдоволяти ся тим, що вигодив иноді якою бракуючою материєю щасливійшому своякови і не маючи надії на знаменитших закупників, пильнував домашних. На тих можна було розмірно лиш мало зарабляти. Тоті закупники то по найбільшій части тунезийскі міщани, Бедуїни та жінки, що страшенно торгують ся, а всї вибирають довго, дуже трудно їх вдоволити, а передовсім не дуже скорі до заплати. Заробок при тім був, що правда, все ще дуже значний, щоби властителеви міг забезпечити добробит. Але пан Алї мав за великі потреби, за богато єму забагало ся. А зароблених гроший не виставало, щоби собі на то все позваляти, що музулманин уважає за розкіш в житю.

До того мав пан Алї ще то нещастє, що его крам взяли були в два огнї, що замість одної скалки в лївім оцї чув ще й другу в правім. Сею другою була буда якогось Грека, що називав ся Піґерно, котрий взяв ся вести борбу о істноване з династиєю Бербушів. Хто з богатих Анґлїйцїв, з німецких ентузиястів, з францускихофіцирів від жуавів, з російских ґрафів та італїяньских дурисьвітів не заходив до его суперника Мугамета, той попадав ся правильно в сїтку братів Піґерно, котрі в турецкім фезї на бакер і з руками в кишенях широких шараварів споглядали бувало досить глумливо на крам пана Алї'го, коли там якась бідна вдовиця казала собі відміряти яких два лікті бавовняної материї на яку запаску.

Пан Алї відплачував ся за ту глумливість всею тою погордою, на яку лиш може здобути ся музулманин супротив иновірця, а котра доводить иноді до колотнечі або таки до правдивої бійки на кулаки. Того дня, коли Менні перший раз пішов з ним до базару, не забув він також остерегти нового помічника крамничного з не малим але зле утаєним гнївом перед людьми, „котрих чоло витесане з каменя, а уста зроблені з порога якоїсь божницї“.

Було ще рано того дня, і коли они прийшли до краму, якийсь Марокканець лише що отворив був з лоскотом тяжкі деревлянні двері, котрими на ніч замикав ся кравецкий базар. Не було ще нїкого видко, хто би щось купував, а вийшов на прохід. Лиш кількох Євреїв, властителїв сусїдних крамів, перейшло поспішним кроком попри них. Якась стара жебруха, що з навички ходила за подайним, червона в лици і сьвіжо обмита, мимо своїх сїмдесяти лїт, котра на кулях ішла на своє звичайне місце, повитала Менні'го словом „мавбрук“, що по тунезийски значить „Щастъ Боже!“ Ключі в заржавілих замках заскрипіли. Поволи став отвирати ся один крам за другим. Тай пан Алї з Менним стали відсувати грубі засувки, що замикали їх буду. Але заким він ще почав поучати новика о его обовязках, післав его до сусїдної каварнї по дві чарочки мокки. Аж коли їх випили на лавочцї перед будою і порожні чарки забрав слуга каварнї, почалась робота. Підчас коли пан Алї почав з нерозуміючим ся на роботї Менні'м переходити поличку за поличкою, став і соук наповняти ся людьми. Ще заким настала осьма година, сунуло ся попри буду тілько людий, що й шпильцї не було де упасти. О девятій годинї мусїв пан Алї вже третий раз перервати свою науку, бо в дверох показали ся люди маючі охоту щось купити. В пів години пізнїйше треба було аж трох закупників нараз обслужити.

— „Мавбрук“ старої Фатми пощастило — сказав він до Менні'го, поклепавши его по плечи, та обслугуючи закупників поучав его дальше.

А то для пастушка, котрий як довго жив, так ще не мав ані одної порядної одежини і спав лиш на грубих дергах, була не мала річ розпізнати ся у всїх тих дорогих материях і коврах, які тут були попаскладувані одні коло других.

Крам, що був ледви три кроки довгий, а половину тілько широкий, був цїлий заложений вздовж стїн поличками, з котрих горішну можна ще було досягнути рукою. На найнизших був великий вибір коврів всїлякої величини і краски. По правім боцї лежали насамперед тунезийскі коври фарашіш з горі стоячою вовною і цьвітистими взірцями на ясно червонім днї, незвичайно впадаючі в очи і сьвітячі, хоч краска їх не була правдива і они самі не конче тревалі. Понад ними знаходили ся каірскі з густо плетеним сподом і вовною, ледви на цаль вистаючою, але взірцї були правильнїйші і показували, що їх робили лїпші килимкарі. На ліво лежали перскі коври і з Малої Азиї, темно-синї смірненьскі з білими як слонева кість взірцями, даґестаньскі, курдистаньскі, блїдо-жовті, брунатно-червоні і рожеві, як би зложені з красок пожовклого і зівялого листя. На поличках в кутах лежали позвивані занавіси з мошей і сьвятих гробів, старі шовкові хоругви, під котрими несено колись до гробу побожних дервішів, коври тапетові з Караменії і сріблом ткані портиєри. Малі лежники до молитви, зужиті від колїн правовірних, від сонця і дощу підчас подорожий богомольцїв, були сховані яко особливо цїнні предмети на окремій поличцї. Як би лиш случайно внаходили ся в тім множестві також і тріполіскі вироби ткацкі з улюблено муриньскою жовтою краскою, торби з верблюжої вовни і турецкі подушки.

Вздовж позадної стїни стояла цїла купа тяжких фарашіїв, котрими Бедуїни украшують

перенесло ад'юнктів повітових судів: Едм. Шефнера з Ярослава до Бучача, Теоф. Ясеницкого з Турки до Сколього, Билинкевича з Галича до Рожнятова, Йос. Романовича з Мостів вел. до Миколаєва, Ігн. Красовского з Турки до Тисьмениці, Меч. Ґотліба з Потока золотого до Ярослава, Дембского з Обертина до Зборова, Литиньского з Букiвска до Сокаля, Ґарлицкого з Підбужа до Калуша, Дильского з Монастириск до Долини, Розенштайна з Луки до Рави і Петровского з Цішанова до Буска, Кавецкого зі Збаража до Товмача, Шмерaковского з Войнилова до Микулинець, Ґалика з Краківця до Ярослава.

— **З товариства „Руслан"**. В однім з попередних чисел подала наша часопись згадку про щедрий дар 300 зр. Є. Ем. кардинала Сильвестра для „Руслана", а крім того оголосив виділ товариства довгий ряд жертв, які вплинули на згадану ціль. Є се як найкрасшим доказом розбудженого інтересу для того гуманного товариства, що старає ся осушити гіркі сльози нашого пильного та доброго, але по-найбільше дуже убогого молодого поколїня. — Виділ сего товариства почуває незвичайну вдячність для тих чоловіколюбивих Земляків, що лептами своїми помагають ему сповняти его ціль. На своїх послідних двох засїданях порішив виділ зложити через окремих відпоручників подяку Є. Ем. кардиналови за его щедрий дар і подати ему до відомости, що з попередних его дарів і з сегорічного виділ утворив окремий фонд его імени, призначений на отворене бурси „Руслана". Рівно ж рішив виділ вислати письменні подяки всїм, хто значнїйшою сумою чи то власною чи складковою підпомагає товариство. — Число членів „Руслана", покровителїв (що зложили 25 зр. нараз або річними ратами по 5 зр.) і звичайних (що платять річну вкладку 1 зр.) зросло тепер досить значно, але все-таки занадто мало в порівнаню з нуждою більшої части що найпильнїйших учеників. Виділ має надію, що жертволюбиві наші Земляки не забудуть на сю убогу молодїж при наближаючих ся сьвятах Рождества Христового і пришлють їй богату коляду, котру маленьке Дитя Христос сторицею нагородить. В молодежи будучність народу!

— **З Станиславова пишуть нам**: В ц. к. окружнім суді в Станиславові веде ся тепер карне слїдство против Юліяна Малонога, бувшого зелїзничого магазинера о численні крадежи, яких допустив ся отвираючи паки і товарові пересилки на шляху Станиславів. В тім же суді находить ся тепер богато дорогоцінностий, як годинників, ланцушків, брошок, бранзолет, перстенів, біноклів, револьверів, капелюхів, мошонок, рушниця і т. ин. Длятого взиває ц. к. окружний суд пошкодованих, котрим в часі їзди шляхом на Станиславів подібні річи пропали, щоби зголосили ся в тім суді устно або письменно. — *З ц. к. окружного Суду в Станиславові.* (Всї прочі часописи просить ся повторити ту вість).

— **Нещастна пригода**. Львівский бляхар і властитель камениці при ул. Городецкій ч. 95, Мойсей Бер Ґайслер вилїз вчера рано на дах тої каменицї і опер ся цїлим тягаром свого тїла на причїпльний мур заглядаючи на долину. Під его напором усунуло ся кілька цеґол і Ґайслер упав з висоти третого поверха на подвіре та погиб на місци.

— **Торговля дівчатами**. Одна поважна особа подає таку вість о тїй поганій торговли: В Копечинцях, містечку замешкалім переважно жидами, збільшав ся послїдними часами виїзд молодих дївчат на „добрі посади і зарібки" в Америцї, але на Чернівці. Вихвалюють ся знамениті відносини американьскі і вигідне жите; навіть російскі відносини бувають представлювані в дуже добрім сьвітлі, бо кажуть, що там так легко о рубель як у нас о 10 кр. Всьо то, очевидна річ, баламучене несьвідомих, аби їх заманити до домів розпусти в Константинополи, або де инде на Всході. А між тим ті розсївані байки ділають дуже шкідливо, бо богато хороших дївчат покидає навіть службу і по кілька їх виїздить до Черновець, а звідтам за границю. Навіть молоді замужні жінки так набили собі голову „зарібками", що покидають чоловіків і виїздять. Оповідають о случаях, що родичі заохочують дочки до виїзду, а один умираючий отець сказав до своеї дочки: „Шкода, що ти з тамтими не поїхала, я знав би, що ти щаслива і був би спокійний!" Очевидна річ, що ті байки о „посадах і зарібках" розпускають потайки ґандлярі живого товару.

— **Страшна катастрофа**. В решицкій копальни вугля на Угорщині, власности австро-угорского товариства зелїзниць державних вибухли дня 18-го с. м. гази. В закопі було 101 робітників. З них 25 погибло на місци і їх трупи добуто, 18 потерпіло тяжкі рани, а 58 доси ще не віднайдено; здаеть ся, що они погибли.

— **Про походжене Волохів** мав минувшого понедїлка в мадярскій академії етнограф Володислав Рети відчит, котрий наробив богато шуму і небавом появить ся в нїмецкім перекладї. Рети виказує неправдивість твердженя, мов би волоский нарід повстав в Семигородї, а доказував, що Волохи походять від пастухів, котрі в семім столїтю завандрували з римского царства на балканьский півостров, і по перемішаню з тамошними Славянами і Іліриками повстав теперішний волоский нарід.

— **Землетрясене** навістило дня 17-го с. м. Анґлію, а именно цїлу еї полудневу сторону. В Лондонї було потрясене землї слабе і не зробило більшої шкоди; за те найбільші шкоди потерпіло місто Гереферд. Там тревало землетрясене 42 секунди без перерви, а було таке сильне, що кількадесять каменицъ в однїй хвили розвалило ся, сотки иннших попукало, а вежа на церкві сьв. Петра сильно захитала ся і по части застрягла в склепіню церкви, а по части упала на сусїдні доми та розбила їх на куснї. На щасте не було страти в людскім житю, хоч богато людий покалїчених, бо майже цїле населене вибігло ще вчас з домів. Вже о півночи заволодїла людьми тревога, бо богато осіб замітило нїби луну над містом і всї улицї були червоно осьвітлені. Дивне сьвітло, мигаючи то сильнїйше то слабше тревало півтора години — відтак став доносити ся до уший затревожених мешканців немов шипіт води і від часу до часу глухий підземний гук. Шкоду в тім місті від землетрясеня обчисляють на півгрета міліона зр. — В місті Лїверпулї наробило землетрясене величезної шкоди в пристани. Там померла також нагле одна жінка на улици зі страху.

свої намети, вісїм метрів довгі, білі і червоні лежники, з червоними як грань образками представляючими верблюдів і риби. Одна полиця була призначена на скромний одяг жіночий з синього в паски фута, на кратчасті намітки Джербанок і на тоненькі бавовняні хустки для муринок і служниць. На инший знов були бурнуси, дуже добрі на дощ і на сніг а такі тревалі, що перебули би й чоловіка. Межи тим всїм добром не було лиш грубих наметів та одежи для пастухів, котру виробляють і продають на окремім базарі.

Але серед сеї мішанини сорокатих і ясних красок відзначала ся що-до пишноти і богатства ліва сторона буди, бо тут на її поличках містило ся все, що призначене до служби для молодости і краси. Оттут то би жінки, що люблять строїти ся, мали би на що дивити ся, на ті рожеві, голубі, гранатові, тисово-зелені альжірскі ґаіки, на прозорі турецкі мураті такої краски як суниці, на золото-жовті та фіолетові грецкі заслони, на тунезийскі крепи, що грають всїлякими красками, та на золотом і сріблом ткані хустки. Малі побічні відділи були понабивані всхідними вишивками та мереженими покривальцями, над котрими слїпали пильні дівчата, заслонами для жінок, ручниками та всїлякою иншою всячиною.

Четверту стїну займали двері, а щоби було більше місця, то пан Алї зробив в них виставу. Від цьвяшка до цьвяшка розтягнув нитки і повивішував на них мошонки, муриньскі сопілки, арабскі прибори до писаня, зброю та жіночі виступці. Більші предмети, як ляміи для мошей, поставці на коран, столички треба було порозкладати на улици, бо би ними заставило се весь крам.

Для пана Алї'го і его помічника Менні'го, при тім хаотичнім неладі, який там звичайно бував, лишило ся місце лиш на лавочці перед дверми, де они на витертім килимі сиділи позагинавши ноги під себе, доки в крамі не було якої роботи.

V.

Вже першого дня показав Менні, що він може, бо піддав свому панови гадку, котра могла приспорити ему зарібку. Его практичний розум зрозумів зараз, що в сусїдних будах найбільше притягає. Він, пастушок зміркував, що хороше і впадаюче в очи уставлене товарів грає важну ролю в їх продажи. А що пан Алї не мав зовсїм артистичного змислу, а в самім крамі вадля браку сьвітла і місця не можна було зробити нїякої зміни, то Менні розглянув ся на дворі і знайшов раду. Порадив свому панови, щоби велику браму від базару побіч краму ужити за вивіску та повивішувати на нїй що найкрасші річи, які в краму лежали позвивані. Принесли зараз драбину та й кілька великих цьвяхів і до полудня висїв вже там великий, гладонький як оксамит бохарский ковр, такий, що і сам султан міг би на нїм сидїти. Чужинця, що ходив по базарі, мусїв він нехибно вабити.

Менні й не помилив ся в своїм припущеню. Коли о другій годині з полудня надїйшов до джербаньского соука якийсь угорский вельможа, зробив ковр своє. Темно-червона его краска так відбивала від сїрої брами, що подорожний аж тепер зрозумів чар любуючого ся в красках всходу. А хоч его проводир Шлем з цїлої сили відраджував ему, хоч обіцював, що покаже ему лїпший і красший товар, то таки Менні завів богатого закупника до Альового краму. Крім бохарского ковра купив він ще ґаіки та шовкові хустки. Вечером, коли Менні заніс перший пакунок до морских воріт, міг вже сказати, що заслужив собі похвалу.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 19 грудня: Пшениця 7·50 до 7·80 зр.; жито 5·90 до 6·20; ячмінь броварний 6·— до 6·75; ячмінь пашний 5·— до 5·25 овес 5·50 до 5·75; ріпак 11·— до 12·—; горох 5·— до 9·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—, конюшина червона галицка 35·— до 40·—; шведска 30·— до 50·— біла 35·— до 50·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·10; нова 5·50 до 5·75; хміль —·— до —·—.

Телеграми.

Відень 23 грудня. Палата панів ухвалила провізорию буджетову, новелю промислову, закон о дешевій продажи соли для худоби і фідеікоміс кн. Чарторийских.

Будапешт 23 грудня. Підчас катастрофи в копальни в Решици було в закопі 128 робітників; з тих вернуло здоровими 34, погибло 34, а 36 не можна доси відшукати; 12 есть тяжко, а 12 легко поранених.

Прага 23 грудня. І вчерашне голосоване при виборі бурмістра не довело до нічого. Нині має ся відбути трете голосоване і буде вже рішати абсолютна більшість голосів.

Константинополь 23 грудня. Оголошено султаньске іраде о амнестиї Вірмен з виїмкою 84 засуджених на смерть, котрих султан помилував і замінив кару смерти на вязницю. Межи тими суть епіскопи в Бітліс і Хаскеї, котрі будуть замкнені в монастирі в Єрусалимі.

За редакцию відповідає: Адам Крехівецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.